

Bankernes Skrivelse til Statsministeren sluttede med, at deres Forhandlere, saaledes som Forholdene havde udviklet sig, ikke saa nogen Udvej til paa det foreliggende Grundlag at forme et Forslag til Sagens heldige Løsning.

Den 22. Februar afgav *Folketingets Udvalg Betænkning*. Heri udtalte et *Flertal (Regeringspartierne)* som sin Opfattelse af Aarsagen til, at Konverteringsplanen var strandet, at Oppositionspartierne trods Handelsministerens og Indenrigsministerens gentagne Advarsler bestemt havde modsat sig den foreslaaede Bemyndigelse til *yderligere Nedsættelse af Indlaansrenten*. Nu var det gaaet, som Ministrene havde befrygtet: at Bankerne ikke paa det givne Grundlag vilde paatage sig Garantiforpligtelsen, medmindre de havde Sparekasserne med, og Sparekasserne nægtede kategorisk at deltage i nogen Art af Garantiforpligtelse, idet de hævdede, at det vilde være i Strid med Sparekasseloven. Dette sidste bestred Flertallet under Henvisning til »Bikubens« Tilsagn under Sommerens Konverteringsforhandlinger om at ville deltage i et Garantikonsortium, men Sparekassernes Nægtelse paa dette Punkt havde nu afskaaret alle yderligere Forhandlingsmuligheder, hvad Flertallet dybt beklagede.

Venstre-Mindretallet saa derimod den dybere liggende Grund til, at Konverteringen ikke allerede var gennemført, i »Regeringens vaklende og ubeslutsomme Rentepolitik gennem de sidste Par Aar og dens idelige Tilbøjelighed til at blande uvedkommende Ting sammen med Konverteringen og forlange det hele gennemført under eet, eller ogsaa lade det alt sammen falde — det gode med det daarlige«. Da Krisefonden efter Gennemførelsen af Loven af 1. Maj 1933 snarest muligt skulde være traadt i Virksomhed til Styrkelse af Obligationskurserne; nølede Regeringen, og Regeringsforslaget af 19. September 1933 om Tvangskonvertering, Rentetilskud til visse Landbrugere og ekstra Skat paa Renteindtægt havde virket hemmende og hindrende. Først ved Gennemførelsen af Konverteringsloven af 16. December 1933 var der kommet Gang i Arbejdet inden for 6 Landkreditforeninger, men i August 1934 standsede Nationalbanken Konverteringsarbejdet. I Gældssaneringsforslaget af 27. Juni 1934 var »Konverteringen paa ny kædet uløseligt sammen med Rentetilskud til de særlig gældbundne og andre Konverteringen uvedkommende Ting«, hvorfor Forslaget faldt ved den endelige Afstemning, og det foreliggende Forslag fremtraadte i lignende Klædebon: Konverteringen hæftet sammen med Renteudligningskassen, Moratoriebestemmelser og Dækningsregler, fremsat under eet og krævet behandlet under eet. — Mindretallet, som fra første Færd